

L'Europa de la gent | Un projecte transfronterer anomenat «Un país d'art i d'història» té com a finalitat enfortir els lligams entre algunes poblacions del Ripollès amb Prats de Molló, ja que, malgrat la seva pertinença a dos estats diferents, moltes són les similituds, nombrosos els interessos compartits. Ens uneix una via que recorda un pas-sat dolorós, la ruta de la retirada, la qual, degudament atesa des de les adminis-tracions, podria esdevenir un autèntic cordó umbilical a través de paratges muntanyencs d'una bellesa indubtable.

LA SELVA

joan domènech

Les pràctiques religioses decauen a Lloret | A l'*Afegitó*, suplement local del Full Parroquial del Bisbat, s'ofereix una panoràmica general dels darrers deu anys de vida parroquial pel que fa a la pràctica dels sagraments. En línies generals, el nombre de baptismes, comunions i matrimonis celebrats a l'església ha baixat ostensiblement per sota de la meitat en comparació a les dades estadístiques de l'any 2006. És una davallada progressiva, a vegades amb alguna excepció o alguna petita remuntada, però que va decantant la balança cap a nombres realment baixos. El 2006, per exemple, es van batejar 185 persones, van fer la comunió 153 nens i nenes i es van casar canònicament 70 parelles.

L'any 2015 els batejats són 75, les comunions, 65, i els matrimonis, 30. En canvi, les exèquies cristianes eren 108 el 2006 i ara són 136, potser perquè, amb l'esperança de vida més alta, la gent viu més i cada any s'acumulen les defuncions de gent molt gran que encara segueix fidel a les seves devocions de tota la vida, mentre que, en el cas del jovent, la cosa ja funciona al revés.

Brunyola i el seu entorn | L'Ajuntament de la localitat ha posat en marxa un servei de guia per al visitant que permet recórrer, a hores convingudes, l'antic castell, avui habitat per a Casa de la Vila, seguir el perímetre exterior del recinte, pujar a les torres i veure l'esplèndida vista que s'albira des d'aquelles alçades, entrar a l'església parroquial, abans situada dins del clos emmurallat, i conèixer, globalment, la història d'aquest enclavament dominat molt de temps pel llinatge dels Cabrera. Els excursionistes poden completar el viatge visitant les ermites de l'entorn,

>> *L'antic castell de Brunyola.*

que són ben accessibles, la majoria restaurades, i que permeten fer-se una bona idea de la importància del nostre romànic immediat. Es poden visitar, si se'n demana la clau a les persones que en són responsables i que, sovint, viuen en alguna masia propera, les esglésies de la Mare de Déu de Serrallonga, Sant Romà, Sant Pere Sestronques i Sant Amanç —que ja pertany a Anglès—, sense oblidar l'església parroquial de Sant Martí Sapresa.

Blanes, la carretera i els passos de vianants | Hi va haver una època, no gaire llunyana, en què es van posar de moda els passos elevats, accessibles a través d'escales i de rampes. La veritat és que alguns dels que es van instal·lar són força antiestètics, tenen un recorregut llarg —que fa que la gent, a vegades, opti per tirar pel dret i per estalviar-se temps, tot i el risc que la maniobra suposa— i, amb el temps, es van degradant. També n'hi ha de subterranis que no agraden a tothom pel perill de trobar-t'hi algun malfactor en alguna zona de poca visibilitat. Blanes és una població que en té exemples de tota classe. Ara es torna a discutir la validesa del pas elevat que creua la carretera GI-682 a l'alçada de Mas Borinot. Alguns tècnics, amb els de la Generalitat entre ells, s'inclinen per substituir-lo per un pas de vianants a nivell de la carretera i amb la corresponent regulació semafòrica. L'opció, però, encara no és pas majoritària i el pont segueix i seguirà sent tema de conversa —així ens ho temem— molt de temps.

GIRONINS A L'EXTERIOR

josep pujol

Els gironins del president | Al nou govern del president Puigdemont se l'han mirat i remirat de moltes maneres. Des de la paritat (nou homes, cinc dones —tres Meritzells—) fins a la mitjana d'edat (46 anys), o els que s'estrenen i els que repeteixen (nou contra quatre). M'estranya que no n'hagin analitzat encara la representativitat dels seus cognoms, allò tan racialista de comptar els Vila, Baiget, Mundó, Serret, Rull o Bassa contra els Comín o Ruiz, o bajanades per l'estil.

El que no ha variat gaire és la seva gironitat, si exceptuem el gran atot Puigdemont, és clar. Repeteix Santi Vila, es canvia el cromó d'Irene Rigau pel de Dolors Bassa, i para de comptar. Si davallem al rang dels secretaris generals, la proporció encara és menor, ja que dels tretze només trobem un gironí d'adopció, David Mascort, alcalde de Vilablareix, al Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació. Així no traslladaran pas al govern central l'estil gironí de fer política, tot i que darrerament el tenim molt desllustrat.